

szaggassam, avagy azt meg-ferteztessem. Mert ha az
 egyéb belőle nem támadna, hanem csak szidalom,
 rök veszedelem. Mert noha itt mi csak ketten vagyunk,
 más Isten mindeneket jól lát. Az atyám-is meg-tudná ez
 undokságos vértet, és meg-átkozna engemet. Melly átoknak ma-
 atta énnékem örökké el-kellene vesznem. Ezokáért hadd-el az te
 ingerlésedet.

VIII. R E S Z.

*MINT SZAGGATTA A' TSASZARNE AZ Ő RU-
 háit uervén és kőrmölvén magát, hogy a' Tsászárt meg-tsalhassa.*

Mikoron a' Tsászárné meg-olvasta volna az iffjú Dioclecianus-
 nak ceduláját, fogjaival meg-szaggatá a' cedulát, és ruháit-is
 meg-szaggatá, és meg-kőrmölé az őnnön oltzáját, vérbe kevervén
 és szoknyáját el-vetérola, és fel-szóval kiáltván, monda: Tolva,
 tolvaj, jőjerek segítségül, az Istenért kérlek, jőjerek hamar, hogy
 e gonofságos lator ne mivelhesse akarattyát rajtam, és örök szé-
 gyenbe ne keverjen.

Mikoron meg-hallotta volna Poncianus Tsászár a' felesegének
 kiáltását, nagy si-féggel bé-futamék az ő ágyas házába, mind az
 Urakkal, és monda a' felesegének: Mi lele, kérlek ízerelmes felese-
 gem, mond-meg nékem; mi lele? Monda a' Tsászárné: ő szerelmes
 Uram, felséged kőny örülly őn rajtam: Ez nem te felségednek fia,
 hanem őrdög. Tudgya te felséged, hogy azért hoztam ide bé az én
 ágyas házamba, hogy beszédet vennék ki belőle: De ő reám táma-
 da, és meg-akar vala szégyeniteni; lássa te felséged mint szaggatta
 ruháimat, mint kőrmölte oltzámat a' küzdésben, miétt hogy nem
 akarék néki engedni, és nem akarám akarattyát tenni. Ha hamar
 felséged el nem érkezik vala az Uraimmal, bizony ímár meg-győz
 vala, és rajtam meg-tökéllente volna az ő gonosz és szidalmas szán-
 dékát, erőszakot révén rajtam.

Mikor ő ezeket a' Tsászár mind meg-látta és hallotta volna igen
 C meg-

RMK I. 872.

és mindgyártást parantsolá, hogy az ő fiát ki vinnék
 ák. Midőn ezt a' Fejedelmek és Urak meg hallották
 lának a' Tsászárnak, mondván: Felsőges Urunk, tsak egy
 gyon, ezokáért nem jó ötlet olyan hirtelenfeggel meg őlni.
 Ha pedig meg kell halni, tehát job hogy felsőged törvényel őlesse
 meg, hogy ne mongyák ezt az emberek felőled: Am Poncianus
 Tsászár meg. őlette az ő édes fiát minden törvény nélkül, tsak hir-
 telen haragbol és busulásbol.

Mikoron ezeket meg hallotta volna a' Tsászár, parantsolá az ő
 szolgainak, hogy fel ne akasztanak a' Dioclecianust, hanem a' fog-
 házba rekesztenék bé az éjel, hogy annak utánna másod napon
 törvényt tetetvén reá, meg őletné őtet.

IX. RESZ.

A' TSASZARNENAK ALNOKSAGOS PELDAJ AROL,
 mellyel igykezik a' Tsászárt meg tsalni, hogy a' fiát meg-őlesse.

Midőn pedig meg hallotta volna a' Tsászárné, hogy az iffiat, az
 Tsászár fiát nem vitték volna halálra, igen kezdé sirni. És est-
 ve bé. menvén a' Tsászár a' kamoraba, találá a' felsőgét nagy sirás-
 ban és jajgatásban. És a' Tsászár néki szolván, monda: Szerelmes fe-
 lesőgem, miért sírsz és jajgatz oly igen? Mi lelt? Felele a' Tsászár-
 né: Nem tudgyaé felsőged, mit mivelte a' te felsőged fia rajtam? Azt
 monda akkoron te felsőged, hogy meg-kellyen halni, de semmi
 nem költ benne, mert még mostan is él. Felele néki a' Tsászár:
 Légy veszteg tsak, holnap réterek törvényt reá, és meg-őletém.
 Mert az illik én hozzám és te hozzád, hogy törvényel hallyon-
 meg, és nem hirtelen haragbol. Monda a' Tsászárné: Felsőges Urunk
 ha sokáig élend, az igen ellenem léssen, és bánatnak miatta meg-
 kell halnom, és bizony felsőgednek ugy léssen dolga miatta, mint
 egyszer egy embernek egy ag fával, és egy gyenge fiatallal.

Monda a' Tsászár: Kérlek szerelmes galambom, beszéld meg én-
 nekem

